

Fantázia 2008

e-zborník na Fantazia.sk

*Povedky z literárnej súťaže Cena Fantázie 2008
vybrané porotcom Jozefom Girovským*

Partneri: www.knihy.sme.sk a Incheba, a.s.

Obsah:

<i>Kvetoslava Fajčíková – Hovoričová:</i>	
<i>Listy Davidovi Koreshovi .....</i>	<i>5</i>
<i>Branislav Majerník:</i>	
<i>Fraktália .....</i>	<i>11</i>
<i>Tomáš Dušička:</i>	
<i>Tentoraz sa snažím .....</i>	<i>16</i>
<i>Ondrej Trepáč:</i>	
<i>Elfovia nekradnú .....</i>	<i>44</i>
<i>Marta Mesárošová:</i>	
<i>Temné Zlo číha v ruinách .....</i>	<i>54</i>

JOZEF GIROVSKÝ

Poznáte to. Rozprávate v spoločnosti svoj najobľúbenejší vtíp, napríklad tento:

Otázka: Čo je to polárny medveď?

Odpoveď: Polárny medveď je pravouhlý medveď po transformácii súradníc.

Oprávnene očakávate výbuchy smiechu, padanie zo stoličiek, natrhnuté bránice... namiesto toho sa vám dostane zopár uchechtnutí a veľa párov obočí poskladaných do tvaru WTF.

A teraz aplikujme túto situáciu na našu súťaž. Inými slovami, autor poviedky predpokladá, že čitateľ ju určite pochopí, pretože stopercentne vie, že:

- úder palicou bolí, alebo
- upíri sa na dennom svetle rozpadnú na prach, alebo
- náš Mesiac nemá atmosféru, alebo
- Odysseov pes sa volal Argo, prípadne
- Cruachan bolo hlavné mesto Connachtu, dnešný Rathcroghan.

Cítite tie rozdiely?

Samozrejme, že na tom v princípe nie je nič zlé, veď SF, F aj H sú do veľkej miery postavené na kánonoch, archetypoch a popkultúrnych odkazoch. Ale všetko je otázka miery, jedna krajnosť ľahko sklzáne do banality, druhá do nečitateľnosti.

Nechcem, aby vznikol dojem, že poviedka, ktorá kladie na čitateľa väčšie nároky a predpokladá určité nadpriemerné znalosti je číre zlo. Naskytá sa preto testovacia otázka: Funguje takáto poviedka aj bez týchto znalostí? Ak nie, doká-

že prinútiť nezainteresovaného čitateľa vyhľadať si potrebné fakty? A ak si ich už našťuduje, bude mať chuť sa k nej vrátiť? A ak sa k nej vráti – odmení ho za tú námahu?

Nasledujúcich päť poviedok nemá spoločné to, že by mi bolo ľúto, že sa nedostali do finále, ani to, že kondolujem papieru, na ktorý boli vytlačené. Sú to príklady textov, ktoré kladú určité (rôzne!) nároky na vedomosti čitateľa. Sami posúďte, či ste cieľovou skupinou.

KVETOSLAVA FAJČÍKOVÁ –
HOVORIČOVÁ:

Listy Davidovi Koreshovi

Prvýkrát som to čítal bez toho, aby som mal šajnu, že nejaký Koresh existoval. Suverény štýl, zaujímavé metafory. Indície oholené na dreň a utopené v texte, z toho vyplývajúca ťažká zrozumiteľnosť, ale s pocitom, že za tým musí niečo byť, som naštartoval Wikipédiu.

Moje odpovede na testovaciu otázku: nie – áno – áno – nie.

Jozef Girovský

Drahý priateľ,
videl som, ako vo vedľajšej izbe horí Waco. Smial by si sa. Lebo iba ty sa vedel škeriť vo chvíli, keď iní kričali od strachu. Celá tvoja obrovská usadlosť sa vmestila medzi štyri steny. Miestnosť bola už plná dymu, ktorý nemal na tom malom priestranstve miesta a hrnul sa cez otvorené dvere do druhej izby. Štiplavý a hustý mrak prechádzal pomedzi rozťahnuté ruky a nohy tej čudnej priesvitnej ženy, ktorá sa do nich postavila ako soľný stĺp. Tvrdila, že je Budúcnosť, ale ja som jej ani zamak neveril. Delila bunku napoly, lebo načakala odpor a nekontrolované bujnenie. Myslela tým Mňa a Teba, lebo ženy sú hlúpe a detinské. Nepochopila, že naše myšlienky neoddelí a naše telá, premenené na prach budú lietať v jemnom vánku a víriť ďalej Tvoje poslanstvo. Hľadal som nejaké vedro a vodu, aby som mohol prebehnúť do susednej miestnosti a hasiť. Počul som krik žien a detí. A čítanie z otvorenej biblie. Hlas sa Ti ani raz nezachvel... Pod stromom pred usadlosťou sedel mladý agent FBI a stále dookola opakoval: „Takto sa to nemalo stať, takto sa to nema-

lo stať...“ Starší muž vo vojenskej uniforme sa k nemu sklónil a chytil ho okolo pliec. „Inak sa to stať nemohlo. A hlavne to nehovor pred tými blbcami s kamerami.“

Vedro ani vodu som nenašiel. Dom nemal žiadne zariadenie. Ani toalety, či vodovodné kohútiky, z ktorých by tiekla voda. Iba som intuitívne cítil, že na mieste, kde mala stáť žena, sa tesne pri zemi črtal otvor do artézskej studne. Keď som prišiel bližšie, zistil do omyl. Boli to jej oči. Hlboké a prázdne, bez akejkoľvek šľavy. Nebolo by čím hasiť.

„Zmizni,“ zagánil som na priesvitnú ženu, hoci som si vôbec nebol istý, či je to ľudská bytosť a či mi rozumie. Nevidel som ústa, necítil dych, ani vôňu vlasov. Nespúšťala zo mňa rozhodný pohľad a na perách som videl náznak víťazného úsmevu. Nehýbala sa z dverí. Podišiel som k nej a chcel som sa predrať pomedzi jej nohy, či ruky. Mala dokonale tvarované prsia so vztýčenými bradavkami. Až mi v hrdle navrela hrča. Pritlačil som sa k nej a cítil oblíny jej tela. Boli studené, ako telo mŕtvoly. Striaslo ma od hnusu a rýchlo som sa odtiahol. Videl som cez ňu tlejúce múry a strechu, ktorá sa s rachotom zosypala. „Toto nemá časovú logiku,“ vrieskal som na ňu z plného hrdla. „Nemôžeš sa stavať medzi nás. Teraz ešte nie!“

„Logiku?“ opýtala sa odrazu. Hlas mala rovnako studený, ako telo. „A kde mal logiku on? Skočil si do Minulosti, kedy sa mu zachcelo. A dal jej zabráť, to mi ver. Nevedel, že mu celý čas stojím za chrbtom. Mal ma v päťach aj v Júdsku, keď sa rozhodol znásilňovať Starý zákon. Darmo sme mu hovorili, že po súžení tých dní sa zatmie slnko, mesiac nevydá svetla a hviezdy budú padať z neba. A čo urobil on? Smial sa nám do tváre. Sám sa cítil Spasiteľom. Nezaujímalo ho, že nemá v Minulosti čo hľadať a že ju už nezmení. Začal preto meniť Prítomnosť. Ale spôsobil iba chaos s jediným cieľom. Aby si podmanil Budúcnosť. Ale ja o neho nestojím a práve preto

si vybral ľudí ako si Ty. Slabočov. On ma nevidel, lebo ma vidieť nechcel. Ty ma tiež nevidíš, ale aspoň vidíš cezo mňa. Ešte máš nádej.“

Z vedľajšej izby sálalo neuveriteľné teplo a cítil som na celom tele spaľujúcu žiaru. Priklonil som sa k nej. Chlad skla mi prenikal cez kožu a uspával ma. Natiahla obe ruky a chránila ma pred teplom.

Milý priateľ?

Oslovenie s otáznikom som napísal zámerne. Pochybujem o sebe, aj Tebe. Som zavrhnutiahodný, lebo som nedokázal odolať jednej hlúpej ženskej. Odkedy ma vzala do náručia, niečo sa vo mne zlomilo. Milovali ste sa už so sklom? Splyniete so ženou tak, že vidíte nielen ju, ale aj sami seba. Každý pohyb svojho tela sledujete ako obrátený obraz. Cítite, akoby vo vašom tele vybuchuje camera obscura a neviete to zmeniť. Alebo nechcete. Nechal som sa unášať vlnami rozkoše na tele, ktoré malo tvary, ale nemalo farbu, ani vôňu. Prahol som po nej tým viac, čím viac sa mi zdalo, že sa milujem sám so sebou. Zvrátená predstava. A čím hlbšie som sa chcel zabývať v jej tele, tým viac ma ničila predstava, že mi nepatrí. „Budúcnosť ti nikdy patriť nemôže. Môžeš ju iba tušiť a želať si, aby si ju ovládol,“ hovorila mi.

Čím viac som ju chcel dostať pod kontrolu, tým viac som sa vzdával od Teba. A pritom nás stále delili iba tie dvere a ona. „Presne toto chcela,“ počul som Tvoj slabý hlas z druhej strany dverí. Možno to bol iba prelud, lebo v tej vyhni si už dávno nemohol žiť. Počul som prúd vody z hasičského auta, ktorý pomaly dotekal. A videl som mužov, ktorí čosi spisovali a vynášali z usadlosti obete, alebo skôr to, čo z nich v ohni zostalo. „Toto mi nevyčítaj, za to si môžeš sám,“ šplechol som mu na druhú stranu dverí. Začul som pohrdavý

smiech. Nezaujímal ma. Viac sa mi páčil tušený a spokojný úsmev na mieste, kde malo mať sklo ústa.

Vážený zabudnutý!

Odstrihol som sa od miesta, ktoré pre mňa predstavovalo Waco. Zrovnal som ho v myšlienkach so zemou tak, ako to urobili chlapi v buldozéroch. Čo vrstva, to zabudnutie. Už nestála vo dverách, nechala ma prejsť.

„A teraz čo?“ pýtal som sa jej. Odlomila kúsok skla zo svojho tela a kázala mi rezať. „Minulosť už nebude,“ tvrdila a ja som nemal dôvod neveriť jej. Ale v hĺbke môjho mozgu som cítil, že prach Waca sa usadil niekde v podvedomí a bude nahlodávať moje sebavedomie znova a znova. Vyzerala sebaisto. Mala pocit, že zvíťazila. Nad ním, nado mnou nad sebou. Tak som ju v tom nechal. Teraz som už vedel, že nebude ďalej strážiť tie prekliate dvere.

Spal som dobre. Uprostred noci som sa prebudil na to, že mi klesajúca ruka cinkla o sklo. Nemohol som sa nadýchnuť, ani pohnúť. Zvierala ma akási priesvitná rakva, ktorá presne kopírovala moje telo. Bol som vo vnútri tej ženy, jasne som vnímal jej kroky, zvuky gestá. Kričal som, ale nik ma nepočul. „Musíte do nej vidieť, veď je priesvitná. A vnútri, to som predsa ja,“ presviedčal som ľudí spoza hrubého skla. Pristavovali sa pri nej a podávali jej ruku. Iba mňa prehliadali. Hľadeli cezo mňa, akoby som bol zo skla. To ma nahnevalo najviac. Búšil som do ženy z vnútornej strany znova a znova. Vždy sa trocha otriasla, ale išla sebaisto ďalej. Hánky som mal celé odreté, ale sklo držalo pevne. Chcel som sa ukryť sám pred sebou, tak som sa radšej schúľil do kľbka. Zrazu som mal pocit, že sa koleso dejín vracia späť. Prešla si po bruchu tak, ako to robievajú tehotné ženy a ja som zacítil na tele chuť a teplo plodovej vody.

Vážený Znovuobjavený,

iba ty si pri mne stál. Rukou si si pokojne zložil okulia-
re a zahľadel sa na jej brucho. Cítila ten uhrančivý pohľad
z Minulosti. Dotkol sa jej rovnako znepokojujúco, ako ke-
dysi a celá sa roztriasla. Pripomenulo jej to chvíle, keď si bol
omnoho silnejší. Intuitívne hľadala dvere, v ktorých pred ča-
som tak neochvejne stála. Ale z druhej miestnosti nevychá-
dzal žiaden zvuk. Oheň dávno dotlel, a nebyť sivého nádychu
dymu a sadzí, vyzeralo by to tam ako na obyčajnej farme. Na
chvíľu sa upokojila a Ty si práve vtedy zaútočil. Sklo zarinča-
lo sa ja som sa vykotúľal z jej tela na milióny miniatúrnych
kúskov, ktoré pripomínali sklenú vatú. Mal som ju v očiach,
ušiach, zabodla sa mi do myšlienok aj predstáv. Videl som
iba to, čo ona vidieť nechcela, počul to, čo počuť odmietala
a myslel na to, na čo mne i sebe myslieť zakázala. Na Teba.
Odrazu som bol slobodný a uväznený zároveň. Mohol som
sa pohybovať aj rozprávať, ale každá časť môjho tela niesla
sklenú pečať osudu. Síce takmer neviditeľnú, ale o to bolesti-
vejšiu. Stál som vo dverách a mohol som sa voľne pohybovať
medzi jednou i druhou miestnosťou. Vo dverách som sa vždy
na chvíľu zastavil a nikdy by som si nepripustil, že ju v nich
stále hľadám.

Ctihodný,

nemám z Budúcnosti strach, hoci mi to často vyčítaš. Len
neznášam slovo reinkarnácia, lebo to považujem za blud vý-
chodných mystikov. Ale ak niekto povie, že Ja som vlastne
Ty, spozorniem.

„Vyzeráš ako teploš,“ povedala moja mama, keď som si pri-
niesol z obchodu studenú vlnu. Opäť tvrdím, že ženy sú hlu-
pane. Neviem, prečo nazvali trvalú studenou vlnou, keď mne
od toho horela celá hlava. A kúpil som si okuliare. Presnejšie

rám, lebo sklo od istého času neznášam. Nemohol som sa pozrieť ani do zrkadla, lebo všetky sklá som z domu odstránil. Nahol som sa aspoň nad vodnú hladinu a takmer mi vyrazilo dych. Z hladiny na mňa hľadela Tvoja tvár. Udrel som po vode a rozčerená hladina mi Tvoju podobu vrátila v stovkách obmien. „Všetko je v najlepšom poriadku,“ začul som v podvedomí Tvoj hlas a už som sa na nič nepýtal. Len som mal neodolateľnú chuť skryť si hlavu pod paplón a premýšľať. Mama pobehovala po dvore a dirigovala chlapov, ktorí skladali z auta drevo. Dlhá ohobľovaná guľatina mala presne taký istý tvar, ako ohrada Waca. Jedna kruhová doska vytŕčala trochu dopredu. Pripomenula mi žezlo, ktoré predtým mňa vytrčilo na promóciách a na ktoré som mal odprisahať akési neznáme latinské spojenie. Nič mi nehovorilo, no naučil som sa ho naspamäť a odrapotal som ho iba preto, aby si mama mohla natočiť ten neopakovateľný moment na video.

Pochopil som ho až teraz. Zdvihol som ruku a obradne som ju priložil k drevu. „Spondeo ac policeor,“ povedal som obradne. Kdesi v dialke som začul rinčanie skla, ale už ma to vôbec nezaujímalo.

BRANISLAV MAJERNÍK:

Fraktália

Táto poviedka ide na to oveľa oveľa priamočiarejšie. Už názov hovorí, v akej oblasti sa budeme pohybovať.

Lacné schválnosti typu Mandel s Knäcke Brotom alebo fraktokrígel', a pointa, ktorá (pravdepodobne) závisí na poznaní fungovania fraktálov ju posúvajú do sféry fan fiction. Akurát si nie som istý koľko zapálených fanúšikov fraktálov u nás máme.

Jozef Girovský

Mandel práve s výrazom prekvapenia stoika hľadiaceho do nepatričného kravského exkrementu v ináč dokonalej aténskej záhrade zahrýzal do Knäcke Brotu, keď do miestnosti vstúpila tmavá postava.

Drevenné obklady získali farbu kostýmu hlásateľky turnaja sudoku na tridsiatom treťom kanáli.

Žlto zafarbená aura kapucne tajomného cudzinca ukrývala tmavý oválny priestor tam, kde sa obyčajne očakáva tvár. Plynule prechádzala do hnedej tuniky splývajúcej po zem. V mieste, kde sa dali tušiť chodidlá, jemne iskrila, ako reklama na šumienku.

Plíživo sa posúvala smerom k neobsadným dubovým stolom, kde sa tvorila najväčšia koncentrácia pachu z ľulkového tabaku, pivného zákvasu rozliateho po stole a čerstvo distribuovaného moku, ktorý sa v podobe mláčky a strácajúcej sa stope tiahol za majiteľom Bifurkácie, kríženca v podobe psa a secesnej nočnej lampy.

Ten obkročmo kráčal smerom k nápisu Toalety. Zjavne neskoro. Ovisajúce pudlo zamastených nohavíc jednoznačne indikovalo, že uvoľnené nezostali len nohavice.

Cudzinec zasadol za stôl. Kapučňa sa obrátila smerom k baru.

Bez zjavného pričinenia barmana sa smerom k nej začali pohybovať dva fraktokrígely s pivom neceločíselného stupňa. Špecialitou krčmy U Hilberta.

Mandel otvoril ďalší balíček Knäcke Brotu.

Za barom potemneli svetlá a zažiarili dva bodové reflektory nasmerované na malé pódium. Objavila sa slečna Julia. Začala sa farebne vlniť a odhaľovať svoje skryté a v rozličných mierkach opakujúce sa štruktúry. Kdesi na úrovni štvrtej iterácie začalo skromné publikum prichádzať do varu.

Tlakovému hrncu sediacemu na barovej stoličke začal písať poistný ventil. Ako sa neskôr ukázalo nebol to tlakový hrniec, ale Hyperpanker.

S kostýmom v tvare cylindrickej helmy stredovekého turnajového bojovníka zdobeného malými bodcami.

Neustrážil peristaltický pohyb so sprievodným zvukovo-plynovým efektom smerovaným do barovej stoličky.

Kapucínový cudzinec medzitým vyprázdnil prvý fraktokrígel.

Na barovej televízii išla reklama na samoiteratívne systémy novej generácie.

Reklamu zrazu prerušilo mimoriadne spravodajstvo.

Zábery kamery ukazovali chaos rozrastajúcej sa štruktúry rýchlo pohlcujúcou domy a infraštruktúru neďalekého predmestia. V rohu spravodajstva sa ukázala fotografia Sierpinského huby.

Zábery sa presunuli do zmenšeného okna zaplňajúceho štvrtinu obrazovky.

Na pozadí sa objavil reportér afektovane vysvetľujúci situáciu.

Podľa všetkého, obávaný anarchista Doom Fiegenbaum vypustil svoj vírus, demonštrujúc, čo sa stane, ak zastupiteľstvo Množiny nesplní jeho požiadavky.

Reportéra opäť vystriedal obraz skazy a rastúcej huby s nulovým objemom a nekonečným povrchom.

„Ticho,“ ako posledný si situáciu všimol barman, keď už hudba samovoľne stíchla a Júlia prestala tancovať.

Ktosi od baru nervózne zvolal: „Ako ďaleko to bolo od nás?“

„Dva bloky,“ dokumentoval ďalší nervózny hlas.

„Utečme,“ generoval paniku hlúčik zákazníkov.

Mandel ukázal prstom na obrazovku: „Neskoro!“

Dvere do krčmy sa zdeformovali v čudnom křči. Na chvíľu sa za nimi ukázalo svetlo.

Potom tma prichádzajúcej Sierpinského štruktúry a ňou rozkladaných dimenzií.

Všetci okrem Mandela a kapucínového cudzinca ustúpili na druhý koniec miestnosti.

Masťná strava kuchyne U Hilberta plus obavy zákazníkov zhutnili atmosféru zápachom a strachom.

Štruktúra postupovala zariadením baru, ktoré nenávratne mizlo v jej nekonečnom povrchu.

Ako osudom riadená sa dotkla a absorbovala televízor práve v momente, keď spravodajstvo vysielalo obraz šialene rehotajúceho sa Dooma Fiegenbauma.

„Mňa nikto nezastaví,“ zaznelo naposledy.

Kapucínový cudzinec vstal, akoby reagoval na túto výzvu.

Vzťahol ruku smerom k pohlcujúcej štruktúre.

Tá ako zelektrizovaná, skočila smerom k nemu a obalila mu ponúknutú končatinu.

Osadenstvo krčmy, chýliace sa v kúte, jednohlasne vydýchlo a zmeravelo zároveň.

Chvíľu to vyzeralo, že cudzinec doplatil na svoju nerozvážnosť a jeho tajomná aura nebude mať dlhú životnosť.

No potom začala intenzívnejšie žiariť, až napokon úplne rozžeravená do biela, prinútila všetkých naokolo zavrieť oči.

Mandel si zakrýval tvár rukami snažiac sa pohltiť intenzívne svetlo prenikajúce cez očné viečka.

Keď oslepujúca žiara pominula, všade naokolo zavládlo ticho.

Mandel opatrne vykukol cez medzeru v prstoch. Ľudia sa pomaly zbierali z podlahy.

Kapucínový cudzinec sedel na svojom mieste a pomaly dopíjal ďalší fraktokrígel piva. Barman sa cez výhľad do červena rozpukaných očí snažil zorientovať pri výčape.

Hyperpanker intenzívne drhol priezor svojej prilby, ktorý sa vplyvom žiary spolarizoval do nepriesvitna. Šúchal ju o flanelovú košeľu Asymetra, asi meter vysokého, asi metrák vážiaceho chlapíka. Tomu sa to po niekoľkých minútach prestalo pozdávať a dobre mierenou ranou hasáku, ktorý vytiahol spoza opasku, mu rozlúpil prilbu v nitovom spoji.

Hyperpanker vytreštil oči.

Potom sa objímajúc tanečnú tyč zviezol na podlahu.

Nikto mu však nevenoval pozornosť. Všetci sa pozerali smerom k cudzincovi a miestu, kde ešte pred chvíľou ich životy ohryzoval fraktálový mykovírus.

Bol preč. To miesto krčmy bolo preč. Rovnako aj cesta, populčné osvetlenie, predajňa mäsa a údenín oproti.

Zostal len modrý priestor vyplnený oblohou.

Slečna Júlia opatrne pristúpila k cudzincovi s kapucňou.

„Kto ste?“

Ten natočil hlavu. Potom, akoby váhajúc, si pomaly stiahol kapucňu.

Objavila sa motýlia štruktúra s dvoma veľkým tmavými oblasťami pripomínajúcimi oči v krídlach.

Tie sa od seba jemne odtiahli a štruktúra získala výraz úsmevu: \uv{Som Lorentzov atraktor.}

Očné singularity atraktora sa rozšírili. Julia mu podala ruku a opätovala úsmev.

Ten sa v zápätí deformoval do tretieho rozmeru a natáhoval smerom k atraktoru.

Aura opäť začala žiariť. Scenár sa opakoval.

Mandel po chvíli otvoril oči. Julia a Lorentzov atraktor boli preč.

Zostal len Mandelbrot a jeho Množina.

TOMÁŠ DUŠIČKA:

Tentoraz sa snažím

Tentoraz sa snažím je v jednoduchšej pozícii. Princíp hier na hrdinov sa dá vysvetliť niekoľkými súvetiami (vyskúšané). Vcelku zábavné, aj keď ku koncu trochu zdĺhavé. Svižne podané situácie a iskrivé dialógy naznačujú talent. Teším sa na ďalšie poviedky tohto autora.

Jozef Girovský

„Štrnásť, pätnásť...“ Gordo sám pre seba prikývol a našpúlil pery. Prikrčil sa na konári, aby im nedal šancu spozorovať ho. Mesiac sa síce skrýval za oblakom, ale orkovia v noci videli lepšie než mačky. Navyše nechcel pokaziť plán, pretože ten zaručoval nejakú akciu a predovšetkým možnosť niekoho podrezať. Napriek tomu, že sa vnútri od nedočkavosti chvel, nehybne prečkal, kým celá skupina prehrmela pod stromom, na ktorom sedel, a až potom sa dal do pohybu. Nechcel ich stratiť.

Napočítal pätnásť vyzbrojených jedincov, vrátane toho, ktorého považoval za veliteľa. Ak to odhadoval správne, jeho druhovia čakali necelých tristo krokov odtiaľto a orkovia o tom zrejme vedeli. Zazneli tri krátke povely v orkštine a oddiel sa rozdelil na tri skupiny. Prvá deväťčlenná pokračovala v priamom postupe, zatiaľ čo zvyšné dve trojčlenné vyrazili na strany a pokúšali sa obísť postavenie dobrodruhov. Hobit s gnomským menom preskočil na druhý konár a na moment tak vo svetle mesiaca pripomínal letiacu veвериčku. Ruky rozťahnuté, nohy pripravené na dopad. Konár, na ktorý doskočil, sa pod jeho váhou ani nepohol a on tak bez väčších problémov pokračoval v pohybe. Odrazil sa vpred a zachytil sa prečnievajúcej vetvy – akoby to bola hrazda. Švihol nohami, pustil sa, vo vzduchu vykreslil efektné salto, ale nedokázal pohyb zastaviť včas a pretočil sa až na chrbát. S žuchnutím

podobným padajúcemu vrecu múky dopadol do kríkov bez toho, aby čo i len stihol zanadávať.

•••

*„Túto časť pri opise vynechám....“
S úsmevom som prikývol.*

•••

„Idú!“

„Tenik,“ ozvala sa Valanthia s hlbokým nádychom, „už sme si všimli. Nemusíš hučať.“

„Nemáte cit pre...“

Čokoľvek to bolo, nikto zo skupiny sa to už nedozvedel. Tenik sa musel vyhýbať dvom orkským útokom. Obaja nejakým záhadným spôsobom prenikli cez prvú líniu tvorenú Jagom a namosúrenou elfkou. Na okraji lesa sa rozozvučalo rinčanie čepelí, prehlušované len bojovými pokrikmi a revom ranených. Štvorica zomknutá v obrannej formácii chrbtami k sebe odrážala všetky pokusy nepriateľa prelomiť postavenie. Najviac práce mala Jagova sekera. Trpaslík čelil veliteľovi skupiny a jeho osobnej strážii. Napriek tomu, že orkom siahal sotva po pás, neustúpil ani o krok a so zúrivosťou a hlukom sebe vlastným odrážal seknutia a bodnutia. Prekvapivo sa držal dohodnutého plánu a nepúšťal sa do zbrklého útoku.

Valanthia sa tiež musela brániť trom súperom, Tenik a Halenethias mali na starosti každý dvoch.

Lesom zahučal divoký pokrik a šestica nepriateľov vyrazila z úkrytu. Bez väčšieho premýšľania sa hnali na zdanlivo slabší chrbát skupiny.

„To sú všetci!“ pridal sa k bojovej vrave Gordov nevýrazný hlas, znejúci odkiaľsi z lesa.

„Že im to trvalo!“ zabručal trpaslík.

•••

„Myslím, že začneme...“

Päťica kociek zahrmotala na sklenenom stole.

•••

Jag zreal, Valanthia s pokrikom vydýchla, Tenikova tvár sa v jedinom momente zmenila a jeho zreničky sa pretiahli, len Hale nevydal ani hláska. Iba zmenil postoj. To, čo nasledovalo, bolo rýchle a kruté.

Trpaslík zaťal sekeru veliacemu orkovi do stehna, vytrhol ju a s rozmachom zasiahol klesajúceho orka do hlavy.

•••

„Au!“

„Nechcel by som, čo ti poviem...“

„Čistá?“ spýtal som sa a nahol sa cez stôl, nečakajúc na odpoveď. Bola čistá. S tou sekerou a jeho silou už nemalo význam hádzať si ďalší hod. Nič som však nepovedal. Nebudem mu predsa kaziť radosť. Chvilku počítal, z kôpky si vzal fialový dvanásťsten a hodil.

„Šesťdesiattri.“

Tolko životov nemali ani všetci traja spolu. S úsmevom a niekoľkými sprievodnými gestami rúk som opísal krvavý výjav. Prisahal by som, že mu na moment zažiarili oči. V jeho prípade bol agresívny trpaslík-bojovník dokonalou voľbou.

„Ešte dva útoky,“ potešil sa.

Hlas sa mu od vzrušenia mierne chvel.

„Ja viem. Pokračuj.“

Trpaslík prekročil, švihol ešte dvakrát, obe seknutia boli rovnako ničivé. Trojica orkov dopadla na zem takmer súčasne. Elfka sa o svoju trojicu postarala s barbarskosťou jej vlastnou a trvalo jej to len o niečo dlhšie ako trpaslíkovi po jej ľavici.

V zadných radoch to nebolo iné. Tenikovi sa v rukách zjavili dve priehľadné čepele a tie s mačacou ladnosťou sledili po hrdlách nepriateľov. Nedá sa však povedať, že by to robili príliš účinne. Ich nositeľ zrejme kládol veľký dôraz na efekt.

Kým si orkovia uvedomili, že sa nechali vlákať do pasce, ležali už desiati. Pokúsili sa o ústup do lesov, ale prvého, ktorý vybehol z bojiska a smeroval ku stromom, zložil neomylné letiaci nôž. Na druhého sa zo stromu znieslo tmavé zúrivé kľbko a za krátky okamih mu – podľa toho ako to znelo – vyrezalo na čelo písmeno G. Unikajúca trojica sa stiahla za prvú hranicu stromov, kam ju nasledoval neprirodzene rýchlo bežiaci Tenik. Hale zdvihol zo zeme svoj luk a bez akéhokoľvek náznaku náhlenia sa natiahol tetivu.

„Šak už strjelaj!“ prskal trpaslík a žmúril do tmy. „Jak ich kceš trafiť! Pohni seba!“

Hale zatvoril oči a letka šípu sa mu dotkla tváre. V tom istom momente pustil tetivu. Ako bolo jeho zvykom, aj tentoraz pokračoval pohybom ruky ďalej, akoby stále natahoval tetivu a z tulca nad pravým ramenom plynulo vytiahol ďalší šíp.

„On maľuje!“ zamračila sa Val.

„Naozaj to tak vyzerá,“ usmial sa Gordo a bodol do nehybného tela pod svojimi nohami.

„Toho som mal ja!“ zabručal trpaslík. „Toho kontrolovať netreba.“

Druhý šíp zasvišťal vzduchom. Hale otvoril oči a usmial sa.

„O posledného sa musí postarať Tenik.“

Elfka prezrela bojisko.

„To boli všetci?“

„Hej, celý skautský oddiel,“ prikývol Gordo.

„Tenik?“ elfka obrátila svoju pozornosť na mladíka s mačacími očami.

„Áno, krásavica?“

Val zaškrípala zubami. Úsmev, ktorým sa to pokúsila zakryť, bol zrejme ešte strašidelnejší ako keby naňho vycerila zuby.

„Čo si robil?“

„Bojoval som ako šelma,“ žmurkol pobavene na odpoveď.

„Moc si tomu nedal,“ zapojil sa trpaslík.

„Prosím?“

Trpaslík predbehol elfku s otázkou.

„Kolkých si naložil?“

„Neviem. Troch? Štyroch?“

„Tak počítaj se mnof. Ja som nasekal trochu, Valérija tjež trochu,“ elfka pri svojom skomolenom mene znovu obrusovala sklovinu, „Gordo dal dvoch. To je zatiaľ osem!“ povedal spokojne, dokazujúc, že kým mu nedôjdu prsty na rukách, počítanie nie je také ťažké. „Hále dal trochu v boji a dvoch keď utekali. Takže si dal... Éé, len jedného,“ dokončil víťazoslávne.

„Počty nie sú dôležité,“ zapojila sa rýchlo Val, predchádzajúc tak hlučnej hádke o základoch matematiky. „Chceme povedať, že si sa veľmi nesnažil.“

„Myslia tým, že si sa snažil nedostatočne,“ prikývol Hale, „rozhodne máš na viac. Ale vyzeralo to pôsobivo.“

„A o to predsa ide. Morálka je kľúčová,“ rozhodil Tenik rukami, hľadajúc očami podporu aspoň u Gorda, „je tak?“

„Flákal si to,“ bola jediná reakcia, ktorej sa od hobita dočkal.

„Ale tvoj Osobný boh určite vedel, čo robí. Inak by ti vštepil väčšiu zanietenosť a väčšiu bojovnosť.“

„Ale nje!“ odfúkol trpaslík. „A zme doma.“

Aj so svojimi obmedzenými zdrojmi vedel, čo bude nasledovať. Kedykoľvek začal Hale o Osobných bohoch, znamenalo to, že sa najmenej niekoľko hodín ponese v duchu rozhovorov, z ktorých Jag rozumel najviac každé tretie slovo.

•••

„Každý má svojho Osobného boha, pretože práve ten rozhoduje o tom, ako, kedy a prečo sa narodíme,“ vysvetlil Halenethias.

Tenik zavrtel hlavou.

„To je pritiahnuté za vlasy.“

„Premýšľaj nad tým. Existuje istá bytosť, ktorá ovláda každý tvoj čin, čokoľvek čo robíš.“

„Na čo?“

„Sú veci, ktoré nepochopíš. Ak by si vedel, prečo to robí, mohol by si sa pokúsiť to zmeniť. Preto ti nikdy túto vedomosť nedá.“

„Je ale hlúposť, aby bola všemocná.“

„Je všemocná. Rozhoduje o tvojom šťastí, nešťastí, schopnostiach aj osude. Ako aj v našom poslednom boji. Tvoj Osobný boh svojou vôľou určil, ako sa ti bude v boji dariť a aký budeš úspešný. Všetko má plne pod kontrolou.“

•••

„N e v e r í m, že som si takto nahádzal. Niekedy mám pocit, že si štatistika berie pri mojich hodoch dovolenku.“

„Zmier sa s tým. Stalo sa,“ odpovedal som.

„Proste je to divné, všetky hody pod sedem.“

„Nabudúce to bude lepšie.“

„No nič, došlo k najhoršiemu. Mením kocku.“

•••

„A orkovia nemajú takéto bytosti, ktoré sa o nich starajú?“
zapojila sa Val. Podobné debaty síce odsudzovala hlasným zív-
vaním, ale po istom čase sa vždy vďačne zapojila.

„Majú, pravdaže majú.“

„Prečo potom nechali svojich... Ehm... Prečo sa nechali
takto vysekať?“

„Premýšľaj ako telo. Pud sebazáchovy. Osobný boh je več-
ný, vytvorí si nové telo a bude navyše bohatší o skúsenosť.
Taktiež verím, že Osobní bohovia spolu komunikujú, samo-
zrejme, na nepredstaviteľne vysokej úrovni. Žiadne slová ani
obrazy. To je zbytočne zdĺhavé a nepresné. Komunikujú v do-
konalej zhode ako jedna bytosť aj napriek tomu, že sú odlišní.
Ich svet je svetom harmónie a rovnováhy.“

•••

„Ja už si chcem zahrať!“

„Nemal si robiť chujoviny!“

„Jaké chujoviny zase?! Keby si nebol blbý a stál tam, kde si
mal stáť, nedostali by sa ku mne.“

„Ja ti môžem za to, že si si hodil dve jednotky?“

„Nemusel by som si hádzať, keby si nebol tupý.“

„Tupý ťa ráno obúva.“

„Gratulujem ti, naozaj si ukázal obdivuhodný talent v réto-
rike. Tento argument by položil na kolená aj Aristotela.“

„Načo sa hádate, veď je to len hra...“

„Hra by to bola, ak by som h r a l. Takto je to pozeranie sa
na to, ako hráte.“

„Keby si si nebral kúzla ako: „Zmeň farbu na kvetinke“ alebo „Zbrčkavlasý“, nemuselo sa nič stať.“

„Hej, hej!“ zavrtil som hlavou a zatlieskal. „Odskočím si na dve minúty a zase sa hádate?“

„My sa nehádame.“

„Nie?“

„Nie, nie,“ chopil sa slova druhý aktér hádky. „Sme len chceli, aby nám to rýchlejšie ubehlo kým si bol preč. Chápeš, taký tréning. Tu sa nikto nehádal snáď už štyri hodiny.“

„Hráme ešte len dve.“

„To je potom dobrá bilancia, nie?“

Povzdychol som si. Odkedy som začal strhávať skúsenosti za zdržiavanie hry, do ktorého samozrejme patrilo aj hádanie sa mimo hry samotnej, sa „nikto nikdy nehádal“. Ale aspoň to šetrilo čas.

•••

„Ako som povedal, nejde o lásku, nenávisť, súperenie. Nepoznajú netrpezlivosť, žiarlivosť. Poznajú len harmóniu a rovnováhu,“ uzavrel Hale. Od pravdy nemohol byť ďalej.

•••

„Gdo drží prvú hľadku?“

Nikto neodpovedal. Trpaslík prekročil z nohy na nohu, zafunel, počúchal si bradu a nahlas si odpľul. Nič z toho však neprinútilo jeho spoločníkov odpovedať.

„Tenik,“ začal najbradatejší člen skupiny znovu, „očul som, že držíš hľadku.“

Mladý muž upravujúci deky okolo ohniska sa posadil, vyzul si topánky a zazubil sa na trpaslíka.

„Kto ti nahovoril takú hlúposť?“

Rukou si prečesal krátke vlasy a podvedome skontroloval tri vrkoče, ktoré si pestoval pod šticou dlhších vlasov na zátylku. Ešte sa nerozplietali.

„Marta spomínala,“ odpovedal trpaslík a sekeru s ženským menom si veľavravne položil na rameno.

„Spomenula moje meno? Hádám nie v nejakej chúlостivej chvíli,“ uškrnul sa mladík.

Ešte predtým, ako sa trpaslík stihol čo i len nadýchnuť na hlučnú odpoveď, do rozhovoru vstúpila Val, opierajúc sa o strom. Dlhé vlasy jej v miernom vánku voľne tancovali po tvári a zakrývali tak množstvo drobných jaziev. Prenikavý pohľad jej jasnozelených očí bol však dostatočne dôrazný aj spod gaštanovej clony.

•••

„A je to tu zase...“

„Čo sa ti nepáči?“

„Zdržujete!“

„Čím tentoraz?“

„Gaštanovými clonami a polorozpletеныmi vlasmi.“

„Nepočúvaš, práve som povedal, že sa ešte nerozpletajú.“

„To je jedno!“

„No tak ľudia,“ vstúpil som do rozhovoru, „Máme čas. Noc je mladá. Nechaj ich vychutnávať si to. A ty pokračuj, niečo si chcela povedať.“

•••

„Tenik, ak bude Jag zase hulákať, budeš prvý, kto zistí, že mi to začína liezť na nervy.“

„Hliadku podržím ja,“ ozvalo sa z lesa. Z prítmnia vykročila nižšia, útla postava, rozhodne nepatriaca človeku. Ak by ho

neprezradili pretiahnuté oči, spevavý hlas a mačacie pohyby, rozhodne by jeho príslušnosť k elfom vyzradil jeho úsmev. Akokoľvek úprimný a veselý, Haleho úsmev zostával vždy tajomný, akoby sa menil v každom okamihu.

•••

„Ale toto už je sila. Toto si spravil naschvál. Dlhší opis by si nenašiel ani v Tolkienovi. Čo si ty Mona Lisa?“

„Ešte jedno prerušenie,“ podvihol som obočie, „a budeš si musieť odpisovať nejaké dôležité číselka.“

„Idem si zobrať niečo na pitie.“

„Múdro,“ usmial som sa.

•••

„Ešte to tak!“ zabručal Jag a zložil sekeru z ramena. „Ak ju nebude držať mladý, budem ju držať ja,“ zatiahol tvrdo.

„Ak sa neviete dohodnúť, ešte stále to môžem urobiť ja,“ prehovorila dovtedy mlčiaca kôpka lístia pod brezou.

„Nie!“ reagovali takmer okamžite všetci členovia skupiny.

Okrem trpaslíka. Ten svoje mohutné „Nie!“ pridal až o chvíľu neskôr, nepochopil síce prečo, ale nemohol si nechať ujsť príležitosť zvýšiť hlas.

„Ja som vám len chcel pomôcť,“ odfrkol znechutene Gordo a znovu sa zamaskoval lístím.

Pätčlenná skupina sa pomaly pripravovala na spánok. Jag sa s dupotom prechádzal okolo tábora, nikto však už nemal chuť začínať novú hádku o tom, ako správne držať stráž. Každý poznal trpaslíkove argumenty. Odháňal tak divokú zver. Túto strelenú predstavu sa ešte nikomu nepodarilo vyvrátiť a tak tento spôsob hliadkovania Jag úspešne predvádzal pri každej príležitosti.

„Hale?“ ozval sa do ticha Tenik.

Elf neodpovedal. Ako vždy, aj teraz zrejme šetril slová. Tenik sa pristihol pri úsmeve, podľa jeho teórie mal elf na každý deň menej slov ako šípov a úderov.

„Ako si trafil tých orkov?“

„Šípom.“

Povzdych.

„Spôsob?“

„Vystrelil som ho z luku.“

Hlboký nádych a pokrútenie hlavou.

„Val vravela, že si mal zatvorené oči. A pritom si ich trafil na sto-dvesto krokov. V lese. A rovno do krku.“

„To je dobre, nie?“

„To je nemožné.“

„Chod' im to povedať, určite sa potešia.“

Ak Tenik správne počítal, vystrelil dnes Halenethias o tri šípy viac, ako povedal slov.

„Hale? Kde si vyrastal?“

„Dobrá noc.“

•••

Kocka s hrmotom dopadla na sklenenú tabuľu stola a roz-tancovala sa po povrchu. Dostala sa príliš blízko k okraju a spadla na zem.

„Platí.“

Prikývol som a počkal, kým zistí, kam sa odkotúlala. Ako vždy, aj teraz mu trvalo neuveriteľne dlho, kým ju našiel.

„Sedemnášť.“

Hrmot sa ozval znovu. Tentoraz sa kocka úspešne zastavila tesne pred hranou stola.

„Sedem.“

Znovu som prikývol a prižmúril som oči. Prezrel som si lístoček vo svojej ruke a spočítal som čísla.

„Niečo tam je... Nepočul si to prichádzať, ale si si istý, že si tam niečo videl. Niečo veľké.“

„Nječo tam je,“ zamrmlal trpaslík a nešetrne zatriasol Tenikom, „nevjem jako to sem došlo, ale som si istý, že som to videl! Niečo veľké,“ ako obvykle, ani tentoraz sa trpaslík neobťažoval s mäččením.

Tenik bol takmer okamžite čerstvý.

„Jeden cieľ?“

„Vyzerám jak elf?“ zamračil sa Jag.

Tenik sa kusol do jazyka, aby neodpovedal. Nechcel, aby trpaslík začal kričať.

„Môžu to byť oni?“ zneistel mladík.

„Tak blízko ešte nejsme.“

„Zostaň tu, obídem to. Nebuď ostatných.“

„Mi nebudeš rozkazovať,“ zavrčal Jag.

„To nebol rozkaz. To bol návrh. Ak máš iný, rád si ho vypočujem. Po boji.“

S tými slovami vyrazil prikrčený do tmy. Neozbrojený. Ako vždy. Aj tentoraz preukázal obrovský cit pre vystihnutie správneho momentu. Akonáhle sa stratil v tme, vec s kvílením vyrazila z úkrytu, priamo proti trpaslíkovi. Operený dvojnohý tvor mal na Jagovo prekvapenie obrovskú silu a čo bolo horšie, dve mohutné laby. Ak by to nebola hlúposť, Jag by prisahal, že netvor vyzerá ako operený medveď alebo mohutný človek.

Prvý útok ustál po trpaslícky, ako kameň. Netvor narazil na pevný odpor a trpaslíkove nohy zanechali v lesnom poraste dve ryhy, dlhé najmenej dva kroky. Operenec zvieral v labách trpaslíkovu sekeru a pokúšal sa ju odhodiť nabok. Tomu sa to však očividne nepáčilo a aj napriek tomu, že pri

niektorých šklbnutiach strácal zem spod nôh, Martu nepúšťal. Komický netvor znovu zakvílil a s rozmachom odhodil trpaslíka aj s jeho zbraňou. Letiaci Jag len tesne minul strom, nevyhol sa však hustým kríkom, ktoré mali, samozrejme, desiatky a stovky trňov.

•••

„Jasné! To som tak vedel! Táboríme vedľa maliniska. Všetko prečo nie? Aspoň ma mal kam hodiť. Ešteže netáboríme vedľa veľkej latríny.“

Pousmial som sa, ale neodpovedal som. Latrína ma napadla, ale neviem ako by som ju v tom lese odôvodnil.

„Nemohol si si to odpustiť, že?“

„Mohol,“ zaklamal som s vážnou tvárou. „Myslíš, že som ich tam dal len kvôli tebe?“

V skutočnosti som ich tam dal len kvôli nemu. Bolo to príliš lákavé a príliš zábavné. Jednoducho som neodolal.

•••

Z tmy nehučne vyletel Tenik a v ruke sa mu zaleskla žiarivá čepel. Dopadol tvorovi na chrbát a jeho zbraň hladko vnikla do opereného krku. Útok, ktorý by človeka ihneď zabil, nepodareného medveďa očividne rozbesnil.

Jag na nič viac nečakal. Na krátkych nohách sa komicky rozbehol vpred naprieč kríkmi a s pokrikom sekol. Ak zvyšok skupiny nezobudilo tvorovo kvílenie, tento pokrik to určite dokázal.

„Jag! Nohy! Usekni mu nohy!“ kričal Tenik a zúrivo sa držal na zmietajúcom sa tvorovi.

„Jag! Jag! Šecko ja!“ zanaďoval trpaslík a pokúsil sa uhnúť pred letiacou labou. S jeho obratnosťou kameňa to však bolo

nemožné. Operenec ho dlaňou trafil do tváre a trpaslíka komicky roztočilo na mieste.

•••

„Už sa teším, ako mi „komicky“ utrhne hlavu,“ zagúľal očami.

Vážne som použil to isté slovo dvakrát behom jedného kola? Asi som sa trochu nechal uniesť. Mal by som začať obmieňať slovník, lebo sa zase urazí, že mu zosmiešňujem „zverenca“. A s tým on žiadnu pomoc nepotrebuje.

•••

„Netoč sa tu! Zabi to!“ jačal ďalej Tenik. Podchvíľou pripomínal vejúcu zástavu. Tvor mal skutočne neuveriteľnú silu.

„Ja ti takú jednu pritočím!“ zavrčal trpaslík dezorientovane a ďalšej dunivej facke sa vyhol len tak, že spadol na zadok. V polohe dieťaťa na pieskovisku obojručne sekol. Trafil kvíliaceho medveďa do kolena a prinútil ho pokľaknúť. Ani teraz ešte Tenikove nohy nedočiahli na zem. Tvor chytil Jaga za rameno a odhodil ho nabok. Trpaslík vo vzduchu vykreslil ďalšiu dokonalú piruetu a narazil chrptom na strom.

•••

„Tak ale teraz si ma nasral!“ zreval a prudko vstal.

•••

„Tag ale teraz si ma nasral!“ zreval a prudko vstal.

„Nigdo! Očuješ? Nigdo nebude hádzať trpajzlíkov!“

„Ja som to pochopil, keď si to povedal prvýkrát,“ povzdychol som si. „Ideš ho nasekať na slíže. Len už si konečne hod.“

Kocka znovu zahrmotala na stole.

„Nerob! Však ho zabiješ!“ zhíkla ironicky a milo sa usmiala.

„Tomuto neverím. Čo keby ste konečne vstali a pomohli nám?“

„Budil nás niekto?“

„Nechaj tak, to zvládame.“

„Ja tu lietam jak handra a ty sa tu trepoceš vo vetre. Máš pravdu, všetko máme pod kontrolou.“

„Nebud' vyklepaný, teraz idem ja. Sleduj.“

Sledoval som aj ja. Znovu sa ozval charakteristický hrmot a všetci sa naklonili nad stôl. Ako jediný som dokázal potlačiť výbuch smiechu.

Jag sa rozbehol vpred a celou váhou sa vrhol do útoku. Operenec sa vyhol Marte, letiacemu trpaslíkovi však už nie. Dunivý náraz odhodil oboch na opačné strany. Tvor s kloktaním narazil chrbtom na strom. Druhý meč, ktorý sa práve v tom momente zjavil v Tenikovej ruke, skončil v jeho vlastnom bedre.

„Né seba! Jeho bodaj!“ hučal trpaslík a s pokrikom

„Ty kretén!“ zasyčal Tenik s očami prekríženými od bolesti. Na viac sa však nezmohol. Všetku silu využíval na udržanie sa na tvorovom chrbte a vyťahovanie vlastnej zbrane zo svojej rany.

„Nemali by sme im pomôcť?“ zívla Val a ospalo pozrela na prebiehajúci súboj.

„To zvládajú,“ zamľaskal Gordo a prevalil sa na druhý bok.

Jediný, kto venoval väčšiu pozornosť šarvátke na okraji tábora, bol Hale. Posadil sa na svojej deke a zhlboka sa nadýchol.

Keď operený medveď tretíkrát odhodil trpaslíka stranou a Tenikovi sa ešte stále nepodarilo zaraziť druhý meč, zdvihol luk. Vstal, založil šíp a zamieril.

•••

„Takto sa to robí, chlapci,“ povedal a hodil.

„Ja ho zabijem...“ bola prvá reakcia na hodené číslo. „Ak ho zabije, zabijem ho.“

•••

Tvor s chrapotom klesol na zem a rozkuckal sa. Poslednýkrát sa celý zachvel a zostal nehybne ležať so šípom trčiacim z hrude.

„Spat!“ dodal Hale ku svojmu výkonu a znovu si ľahol. Zrejme by to nerobil s takým pokojom, ak by videl tváre svojich spolubojovníkov.

•••

„Celé to ale vzniklo preto, že si sa nesnažil,“ zhodnotila Vale. „Nehovor mi, že by si ho nenarezal na plátky, ak by si neskúšal svoje finty a nehádzal sa mu okolo krku.“

„Mal som smolu, to je všetko.“

„Ale môžeš si za ňu sám.“

„Nabudúce budím hobita,“ zabručal trpaslík. Nikto zo skupiny nepochopil, že tým práve vyslovil najhoršiu možnú trpasličku urážku voči Tenikovi.

„Nabudúce tu nepoletuj a bojuj,“ zamračil sa mladík.

„Nabudúce tu čóó?!“ vypúľil trpaslík oči.

„N e p o l e t u j,“ vyhláskoval Tenik.

„Držte ma, bo ja ho prerazím!“ zahučal Jag, ale nikto ho nedržal. Očividne nie preto, že by mali inú prácu.

„Myslím, že ak potiahneme celý deň, večer ich dobehneme,“ ozval sa Gordo a pozeral do dialky.

„Čože?“ zamračila sa Val, „To vieš ako?“

„Ich stopy začínajú byť charakteristicky prehĺbenejšie tu, tu a tu. Navyše sa ich rozostavenie deformovalo, ako vidieť na okrajoch celej stopy. Sú unavení a budú potrebovať oddych. Ďalej sa výrazne odľahčili ich kroky, nenesú teda so sebou toľko zásob. Predpokladám, že jedného z našich už zjedli.“

•••

„Jak zjedli!?“ doteraz podriemkavajúci člen skupiny sa okamžite prebral, „Ako zjedli? To by si mi povedal, že sa o to pokúšajú. Nehovor mi, že ma zjedli, a ani o tom neviem!“

Neodpovedal som. Nepovažoval som to za dôležité. Pohľady zvyšných dvoch väzňov skrývali rovnakú otázku, ale ja som nechcel kaziť hru. Navyše sa tu konečne začala usádzať nejaká atmosféra.

•••

„Ďalším dôležitým faktorom...“ pokračoval hobit, ale Hale mu položil ruku na rameno. Gordo dvihol zrak a elf naklonil hlavu nabok. Usmieval sa. Vedel, že hobit preháňa a zďaleka nevyčítal zo stôp všetko to, čo povedal.

„Dobre, dobre. Na mape, ktorú mal ten veliteľ, je deň od nás ich tábor,“ zafučal znechutene a vytiahol kus čistenej kože.

„On mal mapu?!“ ozvali sa zborovo všetci, tradične, okrem trpaslíka.

„Ste sa nepýtali, čo mal u seba,“ zamrmlal Gordo a tváril sa znechutene.

Val zvrátila čelo.

„To ale mení situáciu.“

„Tiež si myslím,“ prikývol okamžite hobit a oblizol si pe-ry, „Kalvif je nejaké dva dni cesty odtiaľto. Pozývam vás na pivo!“

„Neodchádzame,“ zarazila Val Gorda na odchode, „len musíme vymyslieť plán.“

•••

„Heš! Už nech tu nie si.“

Odkedy sme sa dohodli, že svoje plány nebudú preberať v mojej prítomnosti, aby som nemohol podľa toho upravovať tie svoje, využívali každú i sebemenšiu príležitosť na to, aby začali „tvoriť plán“. Vedeli totiž, že ma to neuveriteľne rozčuľuje, pretože som od prírody veľmi zvedavý. Ani tentoraz som to však neukázal a s kamennou tvárou a ľahostajným výrazom som opustil miestnosť. To som si aspoň myslel. Od pravdy som určite nemohol byť ďalej.

•••

Celý plán vychádzal ukážkovo až po jeho šiestu fázu : Ústup. V teórii bola rozpracovaná asi takto : „A potom sa stiahneme do lesa.“ Autor výroku však určite nepočítal so zúrivým odporom orkov a predovšetkým ich troch šamanov.

•••

„Už ho zase kopú,“ povzdychol si Tenik a utrel si pot z čela. Prisax urobil na svojej palici šiesty zárez.

„Ešte raz tolko a má tucet,“ uškrnul sa.

„Hej, aj mňa baví sledovať ako nám kopú do trpaslíka, ale mali by sme s tým niečo urobiť.“

Z celej skupiny boli voľní len Tenik a Prisax. Po útoku na tábor sa mladíkovi podarilo oslobodiť svojho druhu, ale nestihol sa vrátiť včas, aby pomohol ostatným v boji. Obaja teraz čupeli za masívnymi koreňmi nejakého stromu a pozorovali výjav v tábore. Val a Jag boli značne dotlčení, obaja sa neprestávali zmietať aj napriek tomu, že boli zviazaní a dobre strážení. Hale mal ruky zviazané za chrbtom a tváril sa odovzdane. Gorda nebolo spod povrazov ani vidieť, ale bol na tom zrejme rovnako ako trpaslík a barbarka. Kým ho spacificovali, podarilo sa mu uhryznúť dvoch orkov, jedného nako-pol do holene a na jedného sa pokúsil vymočiť. Kňazka Hope a skaut Arathi boli očividne záchrannou akciou nadmieru znechutení. Dávali to najavo hlasným odfukovaním a fŕkaním. Nič iné robiť nemohli. Boli priviazaní ku kolom v strede tábora a priamo pred nimi sa zohrievala voda v obrovskom hrnci.

„To dáme,“ prikývol sebavedomo. Na ostatných členov skupiny to nemalo žiaden efekt. Ani jeden neprestal s „hľadaním nového povolania“, pre svojich ďalších „zverencov“.

„Ak Prisax prežije, môže sa teoreticky stretnúť s ostatnými a vytvoriť novú skupinu?“ usmial sa na mňa prosebne.

„Teoreticky,“ odpovedal som pobavene. Jeho veta však fungovala ako kúzlo na zvyšok skupiny.

„Prečo? Ehm. Prečo by mal Prisax prežiť?“

„On nie je samovrah. Nepôjde proti obrovskej presile s tým málom kúziel, ktoré má.“

„Ale... Ale mal by!“ pridal sa ďalší.

Prisax nebol veľmi obľúbený.

„No minimálne by to mal skúsiť!“

„O tom rozhoduje on, nie vy,“ pripomenul som.

„Nemôžeme hlasovať?“ spýtal sa jeden zo skupiny s nádejou v hlase.

„Nemusíte hlasovať,“ prerušil ich Tenikov Osobný boh,
„mám to pod kontrolou. Tentoraz sa budem snažiť.“

•••

„Dobre,“ prikývol Tenik, „už viem ako na to.“

„Počúvam.“

„Čo ešte máš v rukáve? Niečo užitočné...“

„Hmm... Niečo by sa našlo. Ale je toho dosť len pre jedného.“

Tenik sa uškrnul.

„Hádám by si tam nechcel ísť so mnou.“

„Popravde...“

„Nič nehovor. Máš pripravené to kúzlo na zmenu hlasu? A to na tie tancujúce iskry, ktorým si zabával deti v Kalvife? Prípadne to na zmenu účesu...“

„Aha!“ Prisaxovi sa v očiach roztancovali ohníčky. „Zrazu sú ti dobré!“

„Nevymýšľaj. Ide o dobro skupiny.“

„Ha!“

„Hákaj tichšie. Nie sme od nich tak ďaleko.“

Kúzelník si zakryl oboma rukami ústa. Akoby to malo nejaký efekt na veci, ktoré už povedal.

„Počuj,“ pokračoval Tenik a premeriaval si okolie, „pokiaľ si dobre pamätám, mal si jedno na vytvorenie veľkej kopy suchého lístia.“

„Môj majsterštük,“ prikývol hrdo, „fantastický nápad, že? Zmäkčí pád, ale dá sa ním aj ľahšie zapáliť oheň.“

„Áno, určite užitočnejšie ako napríklad letiaci oheň, alebo niečo na fyzické ublíženie nepriateľovi,“ povzdychol si mladík. Prisax iróniu samozrejme nepostrehol.

„Takže náš plán bude takýto...“

•••

„Heš!“

„Dajte si s tým pokoj,“ dvihol som sa z kresla. Ďalšia „tvorba plánu“. Na polceste von z miestnosti som sa zastavil. Všetci postrehli môj zlovestný úškrn. Nemusel som ani nič hovoriť a ostatní sa tiež dvihli zo svojich miest. Len som spokojne prikývol a zatvoril som za nami dvere. V miestnosti sme nechali len ich dvoch. Veď ostatní by o tom pláne tiež nemali vedieť, keďže sa na jeho tvorbe nezúčastnia.

•••

„Nielen, že som si dnes nezahral,“ ozval sa ospalo, „ešte ma aj zobudili a vyhnali z miestnosti.“

„Nestážuj sa, aspoň ťa nezjedli.“

„Neviem si predstaviť, čo vymyslia.“

„Ak sa im toto podarí, zožeriem svoj denník,“ ozval sa posmešne Jagov Osobný boh.

„Najsmutnejšie je, že podľa mňa sa im to podarí.“

„Myslíš?“

„Vždy je to tak. Ešte si si nevšimol, že Tenik má vždy o úroveň menej a potom nás počas jednej hry predbehne?“

„Hlupáci majú šťastie.“

„Ozval sa ten, kto sa postavil pred troch orkských šamanov, oprel zbraň o zem a povedal im: „No schválne fešáci, ukášte, čo máte!“

„To bola taktika.“

„Vynikajúca taktika,“

Irónia bola neprehliadnutelná.

„Ale aspoň jedného sme dali.“

„Trikrát hurá pre hrdinov.“

Tentoraz to už bol sarkazmus.

•••

„Vysvetli mi, o čom sa tam tak dlho dohadujú.“

„Už to bude dvadsať minút,“ pozrel som na hodinky, „ešte dve minúty a idem dnu. Tolko času im nedám.“

Dvere sa otvorili. Obaja sa podozrivo usmievali. Obaja mali pred sebou pripravené rôzne hracie kocky, ceruzku a gumu. Prisaxov Osobný boh mal dokonca pripravený list papiera, na ktorom mal niekoľko desiatok riadkov poznámok. Tentoraz sa asi naozaj pripravili. Začínam sa báť. A tešiť. V opačnom poradí. Na mojom kresle bol úhľadne poskladaný lístoček. Spoznal som rukopis. Bol to zoznam použitých kúziel, spolu s odpismi z denníku dotyčného. Prikývol som. Ale nevedel som si ani v najmenšom predstaviť, čo s tým chcu robiť.

•••

Dvihol sa vietor. Spočiatku ho orkovia v tábore ignorovali, ale ani v najmenšom neprestával a dul príliš pravidelne. Navyše so sebou začal prinášať lístie. Nebolo by to čudné, ak by táto časť lesa nebola čisto ihličnatá.

Ich okrajové hliadky zneisteli. Vietor so sebou niesol tmelný, dutý smiech. Akoby sa smialo prázdne brnenie.

Z lesa vykročila ľudská postava. Nemohol to však byť človek, mal dlhé vlasy, ktoré mu neprirodzene tancovali okolo hlavy a od korenkov po končeky prelietali desiatky iskier. Oči bytosti svietili jasným svetlom, jej tvár bola pokrytá tigrou srstou a zreničky mal zreteľne pretiahnuté. Ako šelma.

Zbrane v jeho rukách žiarili jasným, pulzujúcim svetlom a obkresľovali obrysy postavy. Jeho tieň tancoval po okolitých stromoch a vytváral na povrchu jeho tela temnú auru.

Rozhodne to nebol človek. Hlas, ktorým sa smial, bol kovový a neprirodzený. V jeho slovách sa niesla ozvena hlasu, ktorý akoby rozprával odzadu.

„Smrt!“ bolo prvé slovo, ktoré orkovia rozoznali. Na ich obrovské prekvapenie bolo v ich materčine.

•••

„Ešte raz! Ešte r a z mi niekto skúsi nadávať za to, aké kúzla si vyberám a aké reči sa...“

Nestihol dohovoriť. Zastavilo ho zborové „psst!“. Jagov Osobný boh bol v tomto svojmu „zverencovi“ veľmi podobný. Interval medzi reakciou skupiny a svojim „psst!“ však skrátil o niekoľko sekúnd.

•••

„Vaša smrť!“ opakovala bytosť.

Trojica orkov z okraju tábora sa nenechala zastrašiť a vyrážila proti súperovi.

•••

„Sú bez šance! Tentoraz sa snažím.“

•••

Ani jeden z nich sa nedostal dostatočne blízko. Tvor vrhol svoje zbrane, zasiahol prvých dvoch a prerazil ich skrz-na-skrz. Tretí zrýchlil. Veril, že odzbrojený súper nebude taký nebezpečný. Na jeho zdesenie, sa oba meče bleskovo vrátili

do tvorových rúk a znovu vyrazili vpred. Pre orka okamžite všetko stmavlo. Tvor sa len pousmial.

•••

„Prestaň, prosím, hovoriť tvor. Je nám jasné, že si to ty.“

•••

Tenik sa len pousmial.
„Vaša smrť!“ zopakoval.

•••

„To je všetko, čo si si zapamätal?“ povzdychol sklamane Prisax. „Naučil som ho: „Pokľaknite úbožiaci, vaša smrť prichádza, útek je jediná šanca.“ A on furt len...“

Tentoraz sa k zborovému „psst“ pridal aj letiaci vankúš.

•••

Tenik vyrazil. Jeho obrysy sa rozmazali, rýchlosť, ktorou sa pohyboval, bola ľudským okom len ťažko postrehnuteľná. Zanechával za sebou mŕtve telá a spúšť. Zapálil dva stany, prerezal desiatky šliach a tepien a pretancoval sa až do stredu tábora. Odhodlane zreval a vrhol sa na šamanov.

•••

„Zatiaľ ti to vychádza,“ prikývol som uznanlivo.

„A ešte som zďaleka neskončil,“ dodal výhražne a pobozkal zovretú päšť. Zatriasol kockami v nej a hodil ich na stôl. Naozaj mu to zatiaľ vychádzalo.

Kým si orkovia uvedomili, čo sa v ich tábore deje, prvý zo šamanov prišiel o ruku a časť hlavy. Druhý sa pokúsil kúzliť, ale zlyhal.

„Protikúzlo, prosím pekne,“ zaceril sa hrdo.

„Hlavne, aby ťa v tom lese neuvideli, lebo doprotikúzluješ.“

Druhý šaman zomrel o poznanie pomalšie a neporovnateľne bolestivejšie. Za niekoľko sekúnd zdobil jeho telo celý tucet nových rán a jaziev. Každá z nich bola dosť hlboká, aby odhalila kosti. Tenikove meče boli vskutku veľmi účinnou zbraňou. Nikto zo skupiny, zrejme okrem Halenethiasa netušil, ako sa k nim dostal alebo čo sú zač. Tenik zvykol tvrdiť, že sú jeho „malým kúzlom“. Zrejme to nebolo ďaleko od pravdy.

Smrť oboch šamanov nahnala orkom strach. Ani jeden sa neopovážil priblížiť bližšie ako na tridsať krokov. Na takú vzdialenosť videli Tenika vrhať svoje zbrane. V každom z nich pud sebazáchovy zrejme prebudil matematického génia, pretože celý tábor stál v dokonalom kruhu s polomerom tridsať krokov okolo Tenika. Ten ich vrčanie a zavýjanie ignoroval. Frajerským krokom podišiel ku väzneným priateľom a žmurkol na Val.

„Aký som, krásavica?“

„Rozviaž ma!“

„Aký som?“

„Si úžasný, ale teraz ma rozviaž!“

„To vieš, tentoraz sa snažím.“

Valanthia neodpovedala. Vedela, čo im hrozí. Prosebné pozrela na mladíka a ten s drzým úsmevom prikývol.

•••

„Nechcem byť zlý,“ vstúpil som do dialógu, „ale ak správne počítam, mal by si si hádzať.“

„Jasné,“ sebaistota z neho sršala ako iskry z prskavky.

„Hod' si prosím tak, aby som bol jediný, kto vidí výsledok. Pokiaľ viem, v tomto stave nemáš prehľad o tom, koľko energie ti zostáva.“

Kocka zahrmotala na stole.

•••

„To by chcelo pusu...“ žmurkol flirtovne. „Necháme si to na neskôr, teraz je čas...“ a omdlel.

„Ja ho ZABIJEM!“ zreval Jag tak, že orkovia ustúpili o krok dozadu.

•••

Zvuky dlaní narážajúcich na čelo a niekoľko nevyberaných nadávok prerušil až hlas obviňovaného.

„No čo, čo? Nemôžem spraviť všetko. Zvyšok je na vás,“ jeho priblížený úsmev situáciu veľmi nezlepšil.

„Jak my? Veď sme všetci zviazaní!“

„Je tam ešte Prisax.“

„Hej, hej, naše eso v rukáve,“ výrok znovu sprevádzala irónia.

„Ak môžem,“ ozval sa Osobný boh putovného mnícha Halenethiasa, „odtiaľto to preberiem.“

Prikývol som. Bol jediný, komu sa podarilo uvoľniť si ruky z pút. Nikto iný sa o to ani len nepokúsil. Ak sa teda za poku-

sy nepočíta hryzenie stráží a imitovanie húsenice, nasledované kopancami a údermi od orkov.

•••

Hale pohotovo vstal a bez akéhokoľvek čakania sa pustil do rozväzovania Gorda.

„Zbrane,“ pošepkal mu a kým sa prvý z orkov dal do pohybu, začal rozväzovať Val.

Prvý z orkov, ktorý sa dostal ku Halenethiasovi, odletel dozadu bez toho, aby sa na neho mních otočil.

„Ó, aké milé,“ usmiala sa barbarka svojim charakteristickým spôsobom, takže orkovia znovu ustúpili, „Sadne mi ako uliata,“ dodala a poťažkala v rukách sekeru odrazeného nepriateľa.

„Tentoraz ste bez mágusof!“ zahučal stále zviazaný Jag. „Nasekám vás na koletšká!“ Zostal však len pri slovách. Kým boj trval, nikomu sa nechcelo ho rozviazať.

•••

„Tento plán ste pripravovali dvadsať minút?“

„Nie, mali sme to hotové za päť, ale chceli sme, aby si si myslel, že máme aj náhradné plány prinajmenšom po písmeno F.“

„Navyše nám to chvíľku trvalo, naaranžovať všetko tak, aby to vyzeralo, že pôjde o komplexnú misiú, preto aj ten papierik a preto som kúzlil aj na seba,“ zaceril sa Osobný boh jediného kúzelníka v partii.

„Vy ste vážne blázni,“ pousmial som sa.

„Nie blázni, géniovia. Celý čas si sa bál pokaziť nám plán, pretože si si myslel, že to je to, na čo čakáme. A navyše si chcel vedieť, čo sme si vlastne pripravili ako základ.“

„Priamy útok,“ zavrtil som hlavou. „Veľmi zaujímavé.“

„Koľko je vlastne hodín?“

Zhlboka som sa nadýchol.

„Čas ísť spať.“

Aj tentoraz všetci reagovali neuveriteľne koordinovane.

„Čo si to povedal?“

Akosi najviac tam však bolo počuť Osobného boha kňažky Hope. Ten dnes v podstate hral len prvých niekoľko minút. Následne ho zajali a on zaspal. Vyhli sme sa tak aspoň obvyklým konfliktom medzi ním a Val, pretože každý z nich mal inú predstavu o tom, ako stvárňovať ženu. Problém bol v tom, že Osobný boh kňažky Hope to podľa zvyšku skupiny robil lepšie ako Osobná bohyňa Valanthie.

„Rozdelím skúsenosti...“ ďalej som sa nedostal. Gordov Osobný boh znovu preukázal, prečo má za svojho „zverenca“ zlodēja.

„Nezabudni na zlato, zlato a poklady.“

Nenechal som sa rozhodiť a pokračoval som vo vete.

„...a uzavrieme to tu, ľahko sa to bude pamätať.“

„Dnes si najviac zahral náš skaut.“

„Myslím, že sa poteší, keď sa vráti z dovolenky.“

„V každom prípade, dnes vás z toho zase musel vyťahovať Hale.“

„ČOŽE?“

Verím, že ste neomylnne uhádli, komu patril tento pokrik.

„Zachránil vás HALE? A ja čo?! Všetko som vydrel, vypracoval, vymyslel, zorganizoval a...“ zastavilo ho zborové psst, dva hodené vankúše a jeden pokrik: „Vôbec si sa nesnažil!“

ONDREJ TREPÁČ:

Elfovia nekradnú

Pointa poviedky je závislá na tom ako máme v hlave uloženú predstavu elfa. Na to, aby ste ju pochopili, stačí raz vidieť trailer na Spoločenstvo prsteňa. Dokonca mám pocit, že si ju vychutnáte lepšie, ak nemáte v maľičku Sapkowského, ani Tajný denníček Samovej deky. Predsa len, neudeje sa tu nič objavné a dialógy sú dosť ťažkopádne.

Jozef Girovský

Bola to elfka. Ležala tam so škaredou ranou na stehne a stonala bolesťou. Škrabance mala aj na rukách a na tvári, striebristé vlasy mala rozstrapatené. Ťažko dýchala, bronzovú dýku však stále pevne držala v ruke.

Celá čistina bola poznačená stopami boja. Tráva bola pováňaná a skropená krvou. Tri kroky od elfky ležal mŕtvy škrat.

Hildúr zliezol z koňa a podišiel bližšie. Elfka však na neho len zúrivo zagánila, vycerila drobné perleťové zúbky a výhrazne zdvihla ruku s dýkou.

„Áááh, človek! Zmizni!“ – zavrčala zlostne.

„Neplaš sa! Nechcem ti ublížiť. Chcem ti pomôcť.“

„Nepribližuj sa, lebo skončíš ako ten škrat!“

„Si ako malá! Ošetrím ti tú ranu a pôjdem ďalej.“

„Ešte krok a si mŕtvy! Ty nevieš, čoho som schopná!“

„Nie si schopná sa ani len postaviť, nieto ešte bojovať. Maj rozum!“

„Môj rozum mi velí neveriť ľuďom.“

Hildúr sa zaškaredil a pokrútil hlavou.

„Vy elfovia ste ale hlúpi. Veď Arkland je dosť veľký pre všetkých. Mohli by sme tu pokojne žiť vedľa seba a pomáhať si.“

„V živote by som neprijala pomoc od človeka a nikdy by som sama nijakému človeku nepomohla. Iba ak do hrobu.“

„A čo by sa ti stalo? Ubudlo by z teba?“

„Nejde ti o nič iné, iba o to, aby si ma zneuctil a potom zabil.“

„Už ťa niekedy nejaký človek zneuctil a zabil?“

„Nie!“

„Tak potom prečo si myslíš, že to chcem urobiť? Vaše knieža Gerlik sa veru nezdráhal, keď som mu ponúkol pomoc pri vyslobodení jeho brata zo zajatia škratov. Držali ho na hrade na ostrove Yolift.“

„Čóóó?“ – vytreštila oči elfka. – „Ty si ten, čo pomáhal Gerlikovi vyslobodiť brata?“

„Áno, on takéto drahoty nerobil.“

„Gerlika veľmi dobre poznám. Bol to...je to vážený elf. O tri mesačné splny bude snem. Má veľkú šancu, že ho šľachta zvolí za kráľovského miestodržiteľa v Arklande.“

„Zo srdca mu to želim! Ak s ním niekedy budeš, pozdravuj ho.“

Pokrčil plecami, bezradne si vzdychol a otočil sa k odchodu.

„No, ja už pôjdem. Nebudem sa ti vnucovať. Maj sa tu pekne!“ – pristúpil ku koňovi a chcel nasadnúť. Hodil pohľadom po elfke. Nebolo jej všetko jedno. Celá sa chvela a zúfalo zatínala zuby. Nechcelo sa jej umrieť. Zrazu zdvihla oči a zvolala:

„Počkaj!“ – jej hlas znel oveľa zmierlivejšie. – „Hovoriš, že mi tú ranu vieš ošetriť?“

„Iste! Hneď to bude.“

Sňal jeden zo sedlových vakov, vybral z neho veľkú drevenú dózu a kus bieleho plátna. Rozviazal elfke sandál a koženou šnúrkou stiahol stehno nad ranou. Okamžite prestala krváčať. Potom jej pálenkou z čutory ranu vyčistil, natrel masťou z dózy a stehno obviazal pruhom látky. Po chvíli prestala stonať, upokojila sa a dokonca schovala aj dýku.

„Predpokladám, že máš nejaké meno.“ – opýtala sa bojovníka.

„Volám sa Hildúr. Rytier Hildúr z Amirasu. A ty?“

„Som Ineja.“

„Hmm. Pekné meno!“

„Ďakujem, toto mi už dávno nikto nepovedal.“

„Som rytier a viem, ako sa mám správať k ženám. A zvlášť ku krásnym ženám.“

Elfku zalial rumenec.

„Už ma to vôbec nebolí.“ – pokúsila sa rýchlo odvieť reč na niečo iné. – „Čím si mi to natrel?“

„Kúzelnou hojivou masťou. Pre človeka ako som ja je to nevyhnutná súčasť výbavy.“

„Odkiaľ ju máš? To sa nedá zohnať hocikde. Keď si tú škatuľku otvoril, videla som, ako z nej mágia doslova srší.“

„Darovali mi ju kroggovia.“

„Kroggovia? Tí trpaslíci? A ty sa poznáš aj s nimi?“

„A čo je na tom také zvláštne?“

„To, že si človek a pritom vidíš aj bytosti z nášho sveta, ktorý by mal byť pre teba normálne neviditeľný.“

„Mám otvorený kúzelný pohľad.“

„Kto ti ho otvoril? Gerlik?“

„Nie! Jedna rusalka. Spal som raz v lese pod širákom a prišli ku mne rusalky. Jednej z nich som sa tak zapáčil, že sa do mňa zamilovala. Ale aby som mohol jej city opätovať, musel ju vidieť. Tak mi otvorila kúzelný pohľad. Bola nádherná a prežili sme spolu krásne chvíle. Bola dokonca ochotná ísť so mnou do sveta ľudí, ale kráľovná rusaliiek jej to zatrhlá a mňa vyhnala z lesa. Kúzelný pohľad mi však ostal. A je to celkom dobrá vec.“

„Vy ľudia ste zvláštni!“

„Prečo?“

„Ste takí rôznorodí. Jedni sú dobrí, iní zlí. Také niečo u nás

elfov neexistuje. My nekradneme, nazávidíme si a nezabíjame sa medzi sebou ako vy.“

„O tom pochybujem!“ – oponoval jej Hildúr. – „Videl som všeličo...“

„O tom nepochybuj!“ – nedala mu dohovoriť elfka, vzápätí však zmlkla a striasla sa zimou. Schladilo sa na les začal padať súmrak. Hildúr si stiahol plášť a prehodil žene cez chvejúce sa ramená.

„Mali by sme ísť. Máš to domov ďaleko?“

„Ani nie. Na koni sme tam o chvíľu.“

Bolo to veľké bralo porastené stromami a kríkmi. Hildúr pomohol elfke zliezť z koňa a tá kúzlom otvorila tajné dvere.

Vošli do skutočného elfského paláca. Keby sem vošiel obyčajný človek, videl by holú jaskyňu, ale Hildúr mohol obdivovať krásu a bohatstvo, ktoré ho obklopovali. Ineja len čosi zakričala a v okamihu sa celým priestorom rozžiarili tisíce sviec, ktorých svetlo sa odrážalo v desiatkach strieborných zrkadiel a v miriádach drahokamov, ktorými bolo vykladané takmer všetko, na čo sa pozrel. Jediné čo ho zarazilo bolo ticho.

„Žiješ tu sama?“

„Áno, je to môj palác. Daroval mi ho...Gerlik!“

„Čože? Gerlik?“

„A čo myslíš, odkiaľ ho tak dobre poznám? Bola som jeho milenkou. Dlho! Lenže potom mu kráľ elfov prikázal oženiť sa s Delaneiou. Na rozlúčku mi daroval tento palác. Samozrejme, bola by som radšej, keby som s ním mala dieťa, aspoň by mi tu bolo veselšie, ale my elfovia to máme v tomto smere oveľa zložitejšie ako vy ľudia. Ale to asi vieš – elf môže splodiť dieťa iba raz za život.“

Hildúr si Ineju znovu premeral obdivným pohľadom. Bola to skutočne skvostná bytosť. Vysoká, štíhla, postavou a tvá-

rou ako dvadsaťročná dievča. Ani dohora zašpicatené uši, typické pre elfov, nekazili dojem.

„Koľko máš vlastne rokov?“

„Neviem, nepočítam ich. Veľa!“

„Na svoj vek vyzeráš skvele. Vieš, že sa Gerlikovi vôbec nečudujem? Dokonca by som povedal, že mu závidím.“

„Čo mu závidíš?“

„To, že si bola jeho milenkou.“

„Prestaň, táraš hlúposti!“

„Prestanem, ak vyčaruješ nejaké dobré jedlo.“

„Áááh, prepáč! Úplne som zabudla, že mám hosťa, ktorého treba niečím ponúknuť.“

Jedlo i víno boli skvelé. Hildúr i Ineja pookriali, rozveselili sa a sediac pri kozube sa potom dlho do noci bavili ako starí priatelia.

Elfke ešte chôdza robila trochu problémy. Hildúr ju vzal do náručia a odniesol do spálne na hornom poschodí paláca. Jemne ju položil na lôžko a chcel jej zaželať dobrú noc, ale ona ho nepustila. Pritiahla si jeho tvár k svojej a vášnivo ho pobožkala.

Milovali sa ako blázni a zaspali až nad ránom. Ineja bola ako uragán, ako sopka, v ktorej sa roky hromadí energia a potom v jednom okamihu vytryskne na povrch. Prosto si potrebovala nahradiť tie roky samoty a milovanie sa s ľudským mužom bolo pre ňu príťažlivé a zaujímavé. Neľutovala ani na chvíľu, že to urobila, dokonca úplne zabudla na nenávisť k ľuďom.

Ráno sa zobudili obaja naraz na rachot odsúvajúcej sa skaly. Niekoľko dolu otváral tajné dvere!

Hildúr siahol po meči, ktorý mal, nech bol kdekoľvek, vždy poruke. Ineja vyskočila nahá z postele a celá zbledla.

„To sú tajné dvere!“ – šepľa ustráchané. – „Kto to môže byť?“

„Kto z elfov vie, že tu bývaš?“

„Všetci!“

„A kto z nich pozná kúzlo, ktorým sa otvárajú dvere?“

„Iba...iba Gerlik!“

„Gerlik? Veď si vravela, že...“

Rýchlo sa začali obliekať. Ineji to trvalo oveľa kratšie, pretože si len natiahla tenkú hodvábnu košeľu a prvá vybehla zo spálne.

Dolu, v sieni kde večerala s Hildúrom, skutočne stál Gerlik. Vôbec sa nezmenil, napokon elfovia starnú veľmi pomaly, bol stále rovnako vznešený a krásny ako voľakedy.

„Vitaj!“ – oslovila ho Ineja, ale jej hlas bol chladný ako skála, v ktorej žila.

„Áááh, Ineja! Ďakujem. Som rád, že ťa opäť vidím.“

„Ak čakáš, že ti poviem to isté, tak sa mylíš.“

„Chápem, nie si tu sama.“

„Prečo si to myslíš?“

„Večerali ste dvaja. Zabudla si spratať zo stola...“

„No tak dobre! Nie som tu sama, a práve preto ťa žiadam, aby si odišiel.“

„Nezdržím sa dlho. Chcem len počkať, kým vonku prestane pršať. Potom pôjdem ďalej.“

„Si na cestách?“

„Áno. Idem na Východnú pustatinu. Knieža Alwert ma požiadal, aby som mu pomohol vyriešiť spor so susedom.“

„Kde máš koňa?“

„Vonku.“

„Ako sa má tvoj brat?“

„Ďakujem, dobre. Už sa uzdravil. Ale ako vidím, ty si zranená.“

„Včera ma v lese napadol škrat.“

„Nenaleješ mi trochu vína?“

„Vravel si, že sa nezdržíš.“

„Ale, no tak! Ineja! Prečo si ku mne taká zlá? Ja predsa ne-

môžem zato, že mi kráľ prikázal oženiť sa s Delaneiou. Mal som sa vari postaviť proti jeho rozhodnutiu? Ver mi, že by som bol radšej, keby si ty stála po mojom boku.“

„Ale nestojím! Prosím ťa, choď už! Nemá to význam. Už ťa nemilujem.“

„Koho tu vlastne máš?“

„Nestaraj sa!“

„Mám právo to vedieť!“

„Nemáš!“

„Tento dom som ti daroval ja. Mám právo vedieť, kto sa tu rozťahuje namiesto mňa.“

„Ja!“ – zaznelo od schodiska.

Gerlik sa obzrel a prekvapene zdvihol obočie. Desať krokov od neho stál rytier v zbroji z Dračej ocele.

„Ty, Hildúr?“

„To je náhoda, čo?“

„Myslel som, že si odišiel niekam na Západ.“

„Áno, bol som tam, takmer až na Predhorí, ale vrátil som sa.“

Do rozhovoru vstúpila Ineja.

„Nebyť Hildúra, bola by som vykrvácala vedľa toho škrate. Zachránil mi život. Mala som mu byť začo vďačná.“

„Vďačnosť sa dá prejaviť aj inak.“ – nevrlo jej oponoval Gerlik.

„Prepáč, ale po toľkých rokoch samoty ma nič lepšie ne-
napadlo.“

„Zrejme si si myslela, že som na teba už zabudol?“

„Vôbec by ma to neprekvapilo. Delaneia je krásna a oveľa mladšia ako ja.“

„Si trápna! Vieš veľmi dobre, že u nás elfov vek nehrá nijakú rolu. Teraz z teba prehovorila tvoja ženská márnomyseľnosť. Ale ako chceš! Len jedno ma škrie. Keby si tu aspoň mala niekoho z elfov. Nepovedal by som ani slovo. Ale ty tu máš človeka!“

„Myslela som, že Hildúr je tvoj priateľ?“

„Aj priateľstvo má svoje medze. Na jednu z nich sme sa práve dostali a jeden z nás musí odísť, je prebytočný!“ – vyhlásil Gerlik a vytasil bronzový meč. Hildúr však ostal pokojný.

„Obávam sa, že súboj medzi nami neprichádza do úvahy, Gerlik.“

„Prečo nie?“

„Si možno lepší šermiar ako ja, ale postav bronz proti pocatej Dračej oceli. Stačí dotyk...a si mŕtvý! Oceľ je pre vás elfov to isté ako pre človeka jed. A kúzлами to mňa tiež neskúšaj, som pod ochranou Nallenovho Svetla. Nestihol by si ani vysloviť zaklínadlo...Ja ťa nechcem zabiť!“

„Pozri, Hildúr! Nikdy ti nezabudnem, že si mi pomohol vyslobodiť brata. Ale nemôžem ti odpustiť, že si zviedol moju milenkú.“

„Bývalú!“ – vykričla Ineja. – „Bola som tvojou milenkou! Ty už na mňa nemáš nijaký nárok! A navyše, ja som zviedla Hildúra, nie on mňa.“

„Tým horšie pre teba!“ – precedil cez zuby elf.

„Tuším už prestalo pršať!“

„Čo tým chceš povedať, Ineja?“

„Vravel si, že jeden z vás je tu prebytočný.“

„To akože ja?“

„Pochopil si správne, Gerlik!“

„Tak dobre! Idem! Ale toto oľutuješ!“

„Vyhrázaš sa mi?“

Elf na to neodpovedal. Zvrtol sa na opätku a zamieril k východu. Tajné dvere sa pred ním samé otvorili.

Keď sa za ním zavreli, Hildúr chcel niečo povedať, ale Ineja mu rýchlo zakryla ústa a aj sama ostala ticho a načúvala. Potom zrazu chytila Hildúra za ruku a ťahala ho hore.

„Hééj, počkaj! Čo sa deje?“

„Musíme preč! Rýchlo!“

„Prečo?“

„Pomstí sa nám! On neodišiel.“

„Ako vieš?“

„Nepočula som dupot kopýt koňa.“

„Čo nám môže urobiť?“

„Zvalí nám palác na hlavy. Pochová nás tu zaživa a nikto mu nič nedokáže. Vyhlási, že palác už našiel zničený. Pohnime si. Moje ochranné kúzlo proti jeho ničivému dlho nevydrží.“

Vybehli hore. Ineja si rýchlo obliekla kožené šaty a teplú vlnenú vestu, na nohy si natiahla jelenicové čižmy. Z priečinka stola vybrala veľký, nabitý mešec, z držiaka na stene sňala krátky bronzový meč. V tej chvíli sa strop zachvel a k nohám im spadli prvé kusy omietky.

Rozbehli sa dolu schodmi.

„Nie! Tam v lese si nemala pravdu.“ – oslovil ju Hildúr v behu.

„V čom?“

„Vy elfovia nie ste o nič lepší ako my, ľudia. Ste presne takí istí. Pomstiví, závistliví a márnomyseľní. Ste celkom ako my!“

„To si povieme inokedy. Bež!“

„Kam ideme?“

„K zadným dverám. Gerlik o nich nevie. Urobila som si ich sama.“

Na dvere stačilo nakresliť runu a s rachotom sa rozleteli. Vybehli do zmoknutého lesa a utekali, čo im nohy stačili. Mokrá tráva im zmáčala čižmy až po kolená, ale nevšimli si to. Išlo im o životy.

Bralo sa za príšerného rachotu zrútilo ako domček z kariet. Lavína balvanov sa valila za nimi a nebyť stáročného duba, ktorý ich ochránil svojím širokým kmeňom, bola by ich prevalcovala.

Konečne rachot ustal a mohli vyjsť spoza stromu. Z nádherného paláca ostala len hromada skál. Elfke vyhĺkli slzy,

ale rýchlo sa spamätala a utrela si ich. Hrdosť šľachtickej jej nedovolila plakať. Otočila sa a pustila dolu lesom. Na kopu kamenia, ktorá ešte pred chvíľou bola jej domovom, sa už viac ani nepozrela. Hildúr jej ledva stačil, ale už po vari dvadsiatich krokoch zrazu zastala a otočila sa k nemu.

„Myslím, že by sme sa mali rozísť.“

„Tiež mám taký pocit, že som niečo zbabral. Prepáč, že som ti vstúpil do života, ale nemohol som sa jednoducho zatvárať, že ťa nevidím a nechať ťa tam umrieť. Som rytier. Bola to moja povinnosť.“

„Nemusíš si nič vyčítať. Zachránil si mi život a ja ani trochu neľutujem, čo sa stalo. A nikdy na teba nezabudnem. Ale spolu ostať nemôžeme. Ja nepatrím do tvojho sveta a ty nepatríš do môjho. Nevieš, či mi rozumieš?“

„Rozumiem! Čo chceš robiť? Kam teraz pôjdeš?“

„Mám dobrých priateľov, prečkám u nich. Poviem im, že môj hrad napadli a zbúrali škrti. Uveria mi. Sme s nimi vo vojne. Dôjdem bez ťažkostí. Noha je už v poriadku.“

„A potom?“

„Zabudol si? O tri splny je snem, na ktorom majú Gerlika zvoliť za miestodržiteľa. Som zvedavá, ako sa zatvári, keď ma tam uvidí živú a zdravú. A som ešte zvedavejšia, čo povedia elfovia na to, čo mi vykonal. Elf nesmie zabiť iného elfa! Taký je zákon a platí aj pre neho. Nie ja, on bude ľutovať!“

Ani nepozdravila. Otočila sa a rozbehla sa tak rýchlo, že ju Hildúr ledva stačil sledovať. Bola ako laň, ľahkonohá a nedostižná. Ani keby sa akokoľvek usiloval, nedohonil by ju. O pár sekúnd mu úplne zmizla z dohľadu.

Trikrát silno zapískal na prstoch. Po chvíli začul rýchly dupot kopýt, ktorý sa k nemu približoval cez vlhký opar. Jeho kôň bol našťastie živý a celý, aj sedlové vaky boli na svojom mieste. Ešteže elfovia nekradnú!

MARTA MESÁROŠOVÁ:

Temné Zlo číha v ruinách

Ak máte napozierané nejaké horory skúste túto. Mňa pobavila.

Jozef Girovský

Temné Zlo číhalo v ruinách. Áno, správne, je to klišé. Ale čo dofrasa, má asi tak Temné Zlo robiť? Nemôže sa predsa rozvaľovať na záhradnom ležadle pod slnečníkom, piť studené pivo a chrúmať zemiakové lupienky (teda, medzi nami, to bolo presne to, čo v skutočnosti robilo). Musí číhať. A najlepšie v ruinách. Ak nie sú k dispozícii ruiny, v krajnom prípade môže číhať aj v jaskyni, či lese, ale ruiny sú rozhodne na číhanie najvhodnejšie. A ak sú to ruiny starého aztéckeho chrámu, tým lepšie.

Temné Zlo teda poctivo číhalo a vnútorným zrakom sledovalo skupinku troch mužov a dvoch žien, ktorá sa odhodlane predierala mierne zarasteným chodníkom cez džungľu. Temné Zlo si dalo záležať na dobrom stave chodníka. Nebol zarastený ani primálo, lebo by nevzbudzoval zvedavosť, ale nesmel byť zarastený ani priveľa, lebo rozmazaným turistom (miestni veľmi dobre vedeli, čo v ruinách číha a preto sa tomu miestu zďaleka vyhýbali), by sa určite nechcelo zakopávať o spadnuté konáre alebo liany.

Ešte pár minút a skupinka sa objaví na čistinke pri chráme. Temné Zlo vstalo a začalo odpratávať ležadlo i slnečník. „Aúúúú“, zvrasklo, keď si privrzlo prsty.

„Čo to bolo?“ striasla sa Sally, keď zvuk doznel nad korunami stromov.

„To je len nejaký vták,“ Jim si výdatne logol z fľaše tequily.

„Zaujímavé,“ Nick sa na chvíľu zastavil, aby sa vydýchal. „Viete, že odkedy sme zišli z cesty na tento chodník, nepočuli sme ani pípnutie? Predtým to všade veselo štebotalo a teraz je ticho ako v hrobe.“

„Pamätáte sa, čo nám hovoril ten starec so somárom, ktorého sme sa pýtali na cestu?“ Adriana rozpučila dotieravého moskyta a znechutene si utrela ruku o džínsy.

„Vraj to nie je dobré miesto,“ Stan vychmatol Jimovi fľašu a poslušil si poriadnym dúškom, „vraj tu niečo čuhá? čihí? Ako to len vrazil? Aha ČÍHA!“

„Ha, ha, ha,“ Jim sa opito rozchechtal. „To je ako v tom filme, keď ide partia deciek do hôr, nájdu starú horáreň a tam ich zlikviduje Nepredstaviteľný Des.“

Mýliš, sa“ opravila ho Adriana. „Videla som ten film. V horárni to bola Príšerná Obluda. Nepredstaviteľný Des bol vo filme, keď skupina potápačov objavila podmorskú jaskyňu.“

„Tak im treba,“ Stan pri opätovnom pokuse napiť sa zistil, že fľaša je prázdna a odhodil ju, „načo tam liezli, keď im vrazili, že nemajú!?“

Chvíľu bolo ticho. Všetci zarazene postávali uprostred chodníka.

„Ale toto nie je film,“ namietol nesmelo Jim.

„Veď práve!“ povedal Nick, „ak ťa niečo zožerie vo filme, po nakrúcaní idete spolu do najbližšieho baru na pivo.“

„Bar?“ potešil sa Stan, „kde?“

Adriana a Sally pozreli na seba. Potom sa otočili na päte a vracali sa k zaparkovanému oranžovému džípu. Chlapci ich po chvíli nasledovali.

Keby malo Temné Zlo čelúšť, malo by ju ovisnutú až po kolená. „Mne sa asi sníva,“ besnelo, „toto je už siedma skupina, čo sa vrátila z polcesty!“ Vbehlo do chrámu a začalo zúrivo rozhrabávať asi metrovú vrstvu papierikov zo sladkých tyčieniek, plastových fliaš a obalov zo sendvičov. Opäť

zvresklo, keď sa porezalo na prázdnej plechovke od piva, ale neprestávalo hľadať. Matne si spomínalo, že niekde tu by mal byť Temný Grimoár. Keď ho nájde, prečíta Temnú Kliatbu a uvrhne ju na hlavy tých... tých..., odporných..., slizkých..., tých... autorov hororov!

Cena Fantázie 2009

Časopis Fantázia vyhlasuje poviedkovú súťaž
Cena Fantázie 2009, s uzávierkou dňa 31. mája 2009.

Súťaže sa môžu zúčastniť doteraz neuverejnené poviedky:

- v slovenskom jazyku
- všetkých žánrov fantastiky
- maximálneho rozsahu 54 000 znakov vrátane medzier (30 normostrán)
- neúčastniace sa iných súťaží

V septembri 2009 budú oznámené finálové poviedky, ktoré pri zachovaní anonymity autora vyberie odborná porota. Prvých päť poviedok bude uverejnených na internete, kde o ich konečnom umiestnení rozhodnú čitatelia.

Prvé tri poviedky budú finančne odmenené:

1. cena – 3000,- Sk (+ Cena Fantázie)
2. cena – 2000,- Sk
3. cena – 1000,- Sk

Poviedky posielajte v piatich tlačенých verziách na adresu:

Fantázia, P. Pázmaňa 3, 927 01 Šaľa.

Priložte zalepenú obálku, v ktorej uvediete názov poviedky, meno a adresu autora, e-mailový, poprípade telefonický kontakt.

Podmienkou je zároveň zaslanie elektronickej verzie poviedky e-mailom na adresu: cenafantazie@fantazia.sk

Zaslaním poviedky do súťaže autor udeľuje súhlas na vydanie diela formou rozmnoženia literárneho diela vydaním v časopise Fantázia, uverejnením na stránke www.fantazia.sk a uverejnením v zborníku v prípade, keď sa uvedené dielo dostane do finále poviedkovej súťaže. Autori budú v dostatočnom predstihu oslovení.

Výsledky Ceny Fantázie 2009 budú slávnostne vyhlásené na medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka 2009 v Bratislave.

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

- výsledky literárnej súťaže Cena Fantázie 2008
- tabuľka s bodovým hodnotením všetkých zúčastnených poviedok
- 5 finálových poviedok
- 5 ďalších vybraných textov
- 1 poviedka ocenená Cenou Bibliotéky
- profily autorov a komentáre poroty
- esej o súčasnej slovenskej vedeckej fantastike
- vyhlásenie ďalšieho ročníka súťaže

fantázia

V PREDAJNIACH BRLOH
WWW.BRLOH.SK

**november
2008**

